

**Ὁ διάσημος πυγμαχός
στεφανώνεται μονάχος.**

**Λέσχη φιλελευθέρων,
σωτήρων νεωτέρων.**

Τουρλου τουρλου κεφάλια... στέρω κι' αυτό κι' εκείνο
και παραπονεμένο κανένα δέν αφήνω.

Πάρτε στεφάνια πάλι, σωτήρες τῆς Βουλῆς,
τόσον λαοφιλείς.

Πάρε στεφάνια πάλι, κόμμα Φιλελευθέρων,
ἰπού και Λέσχαις κάνεις γιά τὸ κοινὸν συμφέρον.

Κι' ἂν ἀνορθώσεις θέλη κανένας νὰ σκαρώσῃ
και μέλος νὰ γενῆ
μέ τὰ περιφανῆ,

μοῦ λέν πῶς πρέπει χίλιας δραχμουλαῖς νὰ πληρώσῃ.

Φ.— Τί λές, μωρέ σκασμένε;

Π.— Ἔτσι, μωρέ, μοῦ λένε
πῶς δίχως πληρωμῆ
δέν ἔχεις τὴν τιμῆ

ποτέ νὰ γίνῃς μέλος τῆς Λέσχης των κλεινόν,
ἰσθιον, ὡς λέγουν, ἢ και προσωρινόν.

Τοιοῦτον τίτλον δέν ἔμπορεῖς χωρὶς λεπτὰ νὰ πάρῃς...
πληρόνεις; γίνεσαι δεκτός...

δέν σοῦ βαστᾷ; κάθισ' ἐκτός,
και μένεις φιλελευθερός γιὰ πάντα κασιδιάρης.

Παντοῦ χρειάζεσαι παρὰ,
κι' ἂν ὅπως λέγουν, φουκαρᾷ,
στερῆσαι και δραχμῆ,
ἐκτός τῆς Λέσχης μένεις βλαῖ

και σὲ βαρεῖ μέ πύξ και λαῖ
τὸ κόμμα τῆς πυγμῆς.

Βλέπεις, καυμένη Φασουλῆ, κι' ἡ φιλελευθερία
πῶς δέν ἔμπορεῖ νὰ παρῆ μπρός μετ' τὴν ἀπενταρία.
Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν δεύματα χρημάτων
ἂν σωτηρίαν θέλετε και κόμματα θαυμάτων.
Ἄνευ λεπτῶν οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων,
κι' ἀνορθῶτῶν προγράμματα πηγαίνου εἰς τὸν βρόντον.

Λέσχη τῶν Φιλελευθέρων...
πρὸς αὐτὴν στεφάνους φέρων
τρέξε, βλάμη στιχο-Κροῖστε.

Νέου Μάη πανηγύρι,
ἀλλὰ δίχως τὸν ἀργύρη
φιλελευθερός δέν εἶσαι.

Φ.— Φιλελευθεροὶ μεγάλοι, δώστε και σ' ἐμὲ τιμῆ,
δείξετέ μου καλοσύνη,
κάνετ' ἐλεημοσύνη,
και βαπτίστετέ με μέλος, ἀλλὰ δίχως πληρωμῆ.

Πάρτε μαζί κι' ἔμένα νὰ με βγάλετε φωστῆρα,
νὰ μ' ἀλλάξετε κι' ἔκεινον τὸν στρυφνὸ μου χαρακτῆρα,
νὰ μὴ εἶμαι πλὴ θερέμης, μήτε δυσπιστος θωμάς,
νὰ πιστεύω κι' ἀνορθώσεις, νὰ πιστεύω και πυγμᾶς.

Ὅλ' οἱ παραλῆδες πᾶν ζυγὰ ζυγὰ,
ὅμως ὁ κασιδιᾶς πάει μοναχός,
και κυτῶντας Λέσχαις τραγουδεῖ σιγά:
ὄλοι μέσα, κι' ἔξω μόνον ὁ φτωχός.

Π. — Μάϊ μου χρυσομάλλη,
ήλθεσ και τάχθόνι ψάλλει
τῆς Διπλῆς Βουλῆς τὰ κάλλη
μέσα' στὰ κλαδιά.

Διατάξεις κοσινίτζεις,
ἀνορθώσεις ὀγκανίτζεις,
καὶ πηδώντας ξερονίτζεις;
γεῖά σας, βρέ παιδιά.

Χαιρετῆς συμπατριώτας
πρὸς ἀνόρθωσιν προθύμως,
χαιρετῆς και Μιστριώτας
κατ' αὐτάς διαθεσίμους
δίχως νὰ προφέρῃς λέξι.

Νέους τραγουδεῖς καιρούς,
σπέρνεις πόθους ἱερούς,
βλέπεις κοριτσιῶν χορούς,
στεφανόνεις μαλλιάρους...
ὦχ! ἰμάν, παιδιά, κι' ἄς φέξη.

◆◆◆◆◆
**Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
ὄρχησας Ἑλληνική.**

Φ. — Μπάτε, κορίτσι, στὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγούδια,
νὰ ψάλετε και τῆς Διπλῆς ἐκεῖνα τάγγελοῦδια,
ποῦ τὸ καθένα πρόθυμον ἐνήχησε ν' αὐτίση
τὸ πρῶτο τὸ μακίσι.

Σύρτε χορούς Ἑλληνικούς μ' Ἑλληνικὸν ἀέρα,
κι' ἄς συνοδεύῃ πίπικα και τοῦ Πανὸς φλογέρα.
Μαῦρα τὰ μούρα τῆς μουριᾶς και πράσινα τὰ φύλλα,
κι' ἄς πᾶρ τὸ παλῆραμπελο κι' ἄς γίνουν δλα νίλα.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτομαγιά θὰ γλυκοτραγουδέψω
και ῥοδά θὰ μαδέψω.

Κι' ἐγὼ μαζὶ σας τὸν χορὸ θὰ σύρω τὸν θαυμασιό
γι' αὐτούς, ποῦ θέλουσ λουρὲ νὰ πέρνουσ διπλάσι.

Ὅχι κορίτσι, κι' ὠγονοῦς!
σύρτε Καλαματιανούς,
σύρτε και Καραϊσαμάδες.

Και σὶ στόματα σωτήρων,
ποῦ μετ δείγνουσ γῆν ὀνειρών,
διπλοὶ πέρτουσ λουκομαιάδες.

Νέος Μάης ραβινός,
νέος Μάης, νέος Μάης...
δὸς του Καλαματιανός,
δὸς του και Καραϊσαμάς.

Ὅχι κορίτσι... τραλαλά,
κι' ἄς πηδῶσωμ ἕψηλά
γι' αὐτούς, ποδγνοῦσ φίλά,
και μεγάλας μετ σκαρόνουσ ἀνορθώσεως δουλειάς,
και ἀνορθῶνουσ πρῶτα πρῶτα τῆς πεσμένης των κοιλιὰς.

Π. — Κι' ἐγὼ τὸν Σουφαράπικο, κορίτσι, θὰ χορέψω,
και' στὸ χορὸ θὰ ρέψω.

Πῆδα, πατρίδα, νὰ χαρῆς...
γεῖά σου, Γιουσούρ Ἀράπη...
μὴ τὴν Ἀνόρθωσι σαρῆς
γιαὶ μπάμπ' Ἀλέξη χάσι.

Χορεῦτε, κι' οἱ βουλευταὶ μὲ τὴν διπλῆ τὴν ἔνομο των
θὰ διώξουσ τὰ κακὰ μας...
πρῶτα βλογοῦν τὰ γένεια των
κι' ἔπειτα τὰ δικά μας.

Ποῖς; εἶδε πρῶτον δεντρί;
ποῖς; εἶδε τὸν Ἀλεξαντρή,
τὸν νέο φωτοδότη,
νὰ βάζῃ μέλισσας κεντρί
στὸν γέρο Μιστριώτη;

Μεγάλος σήμερα χορός,
κι' ὁ Κρῆς ὁ Κυβερνήτης
χορεῖσι τώρα λιγερός
πυρρίχιον τῆς Κρήτης.

◆◆◆◆◆
**Μὲ πυροχέιου μέλος
χορεύει Βενιζέλος.**

Λάε μου ψηροδότη,
ξέρεις παῖς εἰμ' ἐγὼ;
παῦα και Μιστριώτη,
παῦα και Στρατηγὸ.

Σηκώνω τὴν πυγμὴ μου, σηκώνω τὴν γροθιά,
κι' ἔτσι στομάνω γλώσσας, στομάνω και σπαθιά.
Ἐγὼ φιλελευθέρων πυμάχος ἐξοργῆς,
δρῆς, πλάτανοσ, φηρός,
ἐγὼ και Μιστριώτης,
ἐγὼ και Στρατηγός.

Ἐγὼ νόμου Αἰακός και Ραδάμανθους και Μίνως...
νὰ και τοῦτος, νὰ και ἐκεῖνος.

Φρίκη, πανικός, τρομάρα... παῖσις, διαθεσιμότης...
μοναχὰ γιαὶ τοὺς πιστούς μου τῆς Διπλῆς Ἰσοδιότης.

Ὅλα τὰ παλῆρα' στὸ ράφι...
γύρω μου μηχανογράφου
ψιθυρίζουσ ψι ψι ψι,
και πολλὰ κουσκουσουρέουσι,
μὰ τοὺς κάνω νὰ χορεύουσ
μ' ἕνα ποδὶ στὸ ταψί.

◆◆◆◆◆
Και καμπόσις ποιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὴν αἴριον στὸ Ζάππειον θὰ τρέξῃ κόσμος πάλι...
νέων χορῶν Ἑλληνικῶν πανήγυρις μεγάλη,
κι' ἐπίβλησις τῆς ἑορτῆς κι' ὅλης τῆς φασαρίας
ἀπὸ γυνωστιάς θὰ γίνεταὶ τῶν Ἀθηνῶν κυρία.

Φύλλον τῆς Ἀτλαντίδος ὄντως μοναδικόν,
ἐφάμιλλον ν' εἴδ' ὅλα τῶν Ἑυρωπαϊκῶν,
μὲ θαυμαπατὰς εἰκόνας και μὲ πλουσίαν ὀλην
τερψίθυμον, σπουδαίαν, και γλαφυρῆς ποικίλτην.

Ὁ Ἑρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰξῶν πενήνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήγια και μ' ὄριζον' ἀνοικτό.